

nýbrž právě jen jeho ustanovení o výpovědi, t. j. právě předpisy Šu 12 až 25, jak to také motivy k novelárnímu ustanovení (20) zřetelně uznávají, a jen proto, by se mylnému pojmání předešlo, bylo to v novele přesně vyjádřeno. Že se nemohly mysliti i jiné předpisy náhradového zákona, na př. Šu 2 a násl., plyne již z toho, že vyřizování otázek, z nich se podávajících, přikázáno jest jiným soudům neb úřadům, než těm, jež vyřizují výpověď a rozhodují o ní.

Čís. 2164.

Správu pozůstalosti lze svěřiti pouze dědici, jenž se byl ku pozůstalosti přihlásil a prokázal právní důvod k dědění.

Zákon o posloupnosti do statků střední velikosti ze dne 7. srpna 1908, čís. 68 z. zák. pro Čechy.

Předpisu Šu 1, poslední odstavec, zákona lze použiti jen tehdy, jsou-li sice zjištěny podmínky Šu 1 písm. a) nebo b), je-li však pochybnost o tom, zda jsou tu vlastnosti kmenového statku.

(Rozh. ze dne 16. ledna 1923, R I 22 23.)

Pozůstalostní soud ustanovil správcí pozůstalosti Josefa D-a a Boženu D-ovou a zamítl návrh této, by pozůstalost byla projednána dle zákona o posloupnosti do statků střední velikosti. Rekursní soud nevyhověl stížnosti Boženy D-ové do ustanovení Josefa D-a správcem pozůstalosti a do zamítnutí jejího návrhu, by pozůstalost byla projednána dle zákona o posloupnosti do statku střední velikosti, vyhověl však stížnosti Josefa D-a a změnil usnesení pozůstalostního soudu v ten smysl, že zamítl žádost Boženy D-ové, by jí byla svěřena správa pozůstalosti a uvedl v tomto směru v důvodech: Podle § 145 nesp. říz. může se svěřiti správa pozůstalosti dědici, jehož právo jest dostatečně prokázáno. Nesp. patent zde výslovně poukazuje k Šu 810 obč. zák. Tento § 810 obč. zák. pak ustanovuje, že správa a užívání pozůstalosti může se svěřiti dědici, který dostatečně prokázal své dědické právo při nastoupení dědictví. Jest to případ, že jedno právní ustanovení jest upraveno dvěma zákony, neboť ustanovení § 145 nesp. pat. neruší starsí ustanovení § 810 obč. zák., poněvadž naň výslovně odkazuje. Takovéto ustanovení jest vykládati kumulativně. Podle toho má nárok, aby mu byla správa pozůstalosti svěřena, jenom dědic, který dědictví již nastoupil. »Nastoupení dědictví« není však nic jiného nežli podání formelní dědické přihlášky; to plyne již z přirozeného pojmu, poněvadž dědic, který ještě nepodal dědické přihlášky, dosud neprojevil, že na pozůstalost činí nárok a že se chce vážně ucházeti o dědictví; dokud nepodal dědické přihlášky, lze o něm také předpokládati, že se dědického nároku vzdá a že nebude na pozůstalost vůbec činiti nároku. Teprve dědickou přihláškou dědic vytyčuje své postavení a nabývá oprávnění jako vážný účastník v pozůstalostním řízení. Úmysl zákonodárcův jest, aby jen takovéto osobě byla svěřena správa pozůstalosti, nikoli však také tomu, o němž není jisto, zda bude vůbec na dědictví činiti nárok. Božena D-ová vůbec ještě nepodala dědické přihlášky, ač tak mohla učiniti již 19. června 1922, kdy usnesení o prohlášení zůstavitele za mrtva vešlo

v moc práva, a mohla tak učiniti zejména při projednání pozůstalosti 22. srpna 1922. Mohla si sestavit stav pozůstalostního jmění již dávno před touto dobou; pro dědickou přihlášku nebylo toho ani třeba. Její prohlášení, obsažené v jejím rekursu ze dne 20. září 1922, že »jest rozhodnuta«, přihlásiti se k pozůstalosti ze zákona, nemá významu, poněvadž jest jenom projevem, kterým oznamuje své vnitřní rozhodnutí pro budoucnost, nikoli však formelní dědickou přihláškou ve smyslu § 799 obč. zák. a § 121 nesp. říz. Jest ji považovati dosud za účastnici jednání, tudíž legitimovanou, aby mohla podati rekurs, nikoliv ale za legitimovanou, aby jí mohla býti svěřena správa dědictví.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu Boženy D-ové.

D ů v o d y:

Božena D-ová napadá usnesení rekursního soudu ve dvou směrech: 1. že byla správa pozůstalosti svěřena Josefu D-ovi a nikoli jí a 2. že pozůstalost má býti projednána dle ustanovení všeobecného zákona občanského a nikoliv dle českého zemského zákona ze dne 7. srpna 1908 čís. 68 zemsk. zák. (o středních statcích). Dovolací rekurs není v žádném směru odůvodněn. Ad 1. Výklad, jaký přikládá rekursní soud ustanovení Šu 145 cís. pat. ze dne 9. srpna 1854 čís. 208 ř. z. a Šu 810 obč. zák., jest správný a odpovídá plně názorům, hájeným v rozhodnutích Nejvyššího soudu i u právnických spisovatelů (Krasnopolski, Krainz). V Šu 810 obč. zák. se ustanovuje, že se má dědici, jenž při nastoupení dědictví své dědické právo dostatečně prokázal, přenechati opatrování a užívání, nebo dle Šu 145 cit. cís. pat. obstarávání a správa pozůstalosti. Nastoupení dědictví děje se tím, že osoba, již dědictví napadlo, prohlásí soudu, že chce býti dědicem, že přijímá dědictví, že se tedy k pozůstalosti přihlašuje, a vykáže zároveň právní důvod k tomu (§§ 799 a 800 obč. zák.). Vyžaduje se tudíž nezbytně přihláška k pozůstalosti a prokázání právního důvodu k dědění. V tomto případě se však stěžovatelka posud za dědičku nepřihlásila, dědictví nenastoupila, tudíž předpisu zákona nevyhověla, a nemůže jí proto býti svěřena správa pozůstalosti. Vzhledem pak k tomu, že se Josef D., bratr zastaviteluv, za dědice z důvodu zákonné posloupnosti přihlásil, tedy nejen dědictví nastoupil, nýbrž i právní důvod prokázal, byl po zákonu oprávněn žádati, by mu byla svěřena správa pozůstalosti, a stalo-li se tak, jednaly nižší stolice v mezích zákona a nemůže tomuto opatření s úspěchem býti odporováno. Ad 2. Dle Šu 1 zákona ze dne 7. srpna 1908 čís. 68 z. zák. pro Čechy jsou rolnickými usedlostmi střední velikosti, na něž se předpisy tohoto zákona vztahují, rolnické statky s obytným domem: a) jichž čistý katastrální výnos činí nejméně 100 K, při čemž rozloha statku nesmí býti pod 5 ha a b) jichž čistý katastrální výnos činí nejvýše 1500 K, bez zřetele na výměru. Nespádají tedy pod ustanovení tohoto zákona usedlosti, jichž katastrální výnos nedosahuje 100 K, třeba měly předepsanou výměru, a jichž katastrální výnos přesahuje nejvyšší hranici. V případě, o nějž tu jde, bylo zjištěno, že nemovitosti, k pozůstalosti patřící, mají výměry 9 ha 63 a 77 m² a že jich katastrální výnos činí 86 K 48 h, že tedy předpokládaného katastrálního výnosu nedosa-

huji, tudíž nejsou kmenovým statkem ve smyslu zmíněného zákona a proto právem nebylo na projednání této pozůstalosti tohoto zákona použito. Poukaz stěžovatelky na § 1 poslední odstavec tohoto zákona nemá v tomto případě významu, jelikož toho případu, který toto ustanovení má na mysli, tu není. Tohoto předpisu bylo by lze použítí teprve tenkrát, kdyby dle §u 1 lit. a) nebo b) bylo zjištěno, že výměra i katastrální výnos tu je, byla by však pochybnost o tom, zda jsou tu i vlastnosti kmenového statku, zejména statek s obytným stavením, z něhož se na ostatních nemovitostech hospodaří, a to potvrdití má obecní představenstvo a znalci.

Čís. 2165.

Zákon o obchodních pomocnících ze dne 16. ledna 1910, čís. 20 ř. zák.

Pokud lze spatřovati důvod propuštění v tom, že zaměstnanec, dostav výpověď, vzdálil se svémocně na několik dnů ze služby, by si hledal nové místo.

(Rozh. ze dne 16. ledna 1923, R I 29/23.)

Žalobce (obchodní pomocník) dostal od zaměstnavatelky, žalované firmy, výpověď a byl ve výpovědní lhůtě propuštěn. Proti žalobě o zaplacení mzdy za zbývající služební dobu namítala žalovaná mimo jiné, že žalobce byl příliš dlouho vzdálen zaměstnání, hledaje si nové místo. *Procesní soud* první stolic, shledav tuto námitku opodstatněnou zamítl žalobu, aniž se zabýval ostatními uplatňovanými důvody propouštěcími. *Odvolací soud* zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvému soudu, by, vyčkaje pravomoci, dále ve věci jednal a znovu ji rozhodl. maje za to, že ve vzdálení se žalobce nelze spatřovati důvod propuštění, uložil však prvému soudu, by vzal v úvahu i ostatní námitky žalované firmy.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu žalované firmy.

Důvody:

Sluší uznati, že výtku nesprávného posouzení věci po stránce právní, usnesení odvolacího soudu učiněná, není jen tak zhoř bezpodstatnou. Dle §u 27 čís. 4 zák. o obch. pom. je důležitým důvodem ku předčasnému propuštění jmenovitě také, když zaměstnanec bez řádné právní překážky nekoná službu, po značný podle okolností čas. Dle §u 22 odstavec první téhož zákona po výpovědi buď dán zaměstnanci k jeho žádosti ve všední dny přiměřený čas bez zkrácení platu, aby si vyhledal nové místo. Dle skutkových zjištění nižších stolic ohlásil se žalobce u obchodníka dřívím J-a v Brně na 20. listopad 1921 za účelem uzavření nové smlouvy služební, původně o tom žalované firmě ničeho neoznámil, pouze s ní dne 19. listopadu 1921 sdělil písemně, že našel při návratu domu dopis, aby se představil u jisté firmy, že tedy oznamuje, že nebude moci přijít v pondělí do služby, kteréžto sdělení poslal žalované firmě poštou. Žalobce jel do Brna, nepřišel ani v pondělí 21. listo-